

Sygn. akt V KS 11/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **A. Ł.**

oskarżonego o dokonanie czynu z art. 296 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2020 r.,

skargi obrońcy oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 listopada 2017 r. (sygn. akt III K (...)) A. Ł. został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1, 2 oraz 3 k.k. Wyrok ten został następnie uchylony i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)).

Od powyższego wyroku skargę na orzeczenie sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu „na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. naruszenie dyspozycji art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., polegające na

uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, mimo że w sprawie nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na przedmiotową skargę Prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela "[m]ożliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k.". Oznacza to, że sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, lub wyraźnie uargumentować, iż na podstawie zgromadzonego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż Sąd odwoławczy podzielił zarzut apelacyjny naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 w zw. z art.

201 k.p.k. Sprowadzał się on zasadniczo do zakwestionowania pasywności dowodowej Sądu I instancji w kluczowym dla istotny sprawy przedmiocie, tj. ustalenia wartości inwestycyjnej zbytych udziałów w spółce U. sp. z o.o. na dzień 11 lipca 2011 r. Sąd I instancji przy braku tego dowodu orzekał na podstawie niepełnego materiału dowodowego. Świadczyło to, zdaniem Sądu odwoławczego zatem o niemiarodajności wniosków wysnutych przez Sąd I instancji. Na stronie 7 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji wyraźnie pada stwierdzenie, że uzupełnienie materiału dowodowego w toku postępowania odwoławczego przez uzyskanie dokumentacji finansowej U. sp. z o.o. za 2011 r. oraz uzyskanie opinii biegłego z zakresu analizy finansowej, wyceny przedsiębiorstw i aktywów niematerialnych utwierdziła ten Sąd w przekonaniu o niezasadności uniewinnienia A. Ł.. Trudno oczekiwać zatem bardziej klarownego uzasadnienia wyroku uchylającego, dlatego Sąd Najwyższy skargę obrońcy oskarżonego oddalił, uznając sformułowany w niej zarzut za nietrafny.

Pamiętać należy, że z treści art. 454 § 1 k.p.k., wynika reguła *ne peius* określająca potrzebę uchylenia zaskarżonego wyroku tylko wtedy, gdy ocena realiów sprawy dokonana przez sąd odwoławczy doprowadzi ten organ do wniosku, że zachodzi realne prawdopodobieństwo wydania wyroku skazującego, a do takiego rozstrzygnięcia, ze względu na zakaz określony w tym przepisie, sąd drugiej instancji nie jest uprawniony.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.